

לא מושך, מרומם!

כשל"ג בעומר חל ביום ראשון, היה הרבי משתתף ב"תהלוכה" שהתקיימה בחצר בית מדרשו, ובה השתתפו ילדים מכל רחב העיר ניו יורק. במהלך התהלוכה היו עוברים כלי רכב עם מוצגי יהדות שונים בפני הקהל ובפני הרבי.

היה זה שניות ספורות לפני סיום תהלוכת ל"ג בעומר תשמ"ז. תצוגת המשאית של "ברית אברהם" עברה על פניו של הרבי ופנתה ימינה. המשאית האחרונה בטור הארוך של תצוגות היהדות שעברו על פניו של הרבי במהלך התהלוכה.

כאשר מארגן התהלוכה והמנחה הרה"ח הרב יעקב יהודה העכט מכריז על המשך תכנית היום לילדים, והוא מזדה במילים ספורות לאלו שסוּיְעוּ בארגון התהלוכה, תוך שהוא נוקב בשמותיהם.

כהמשך לתודות אלו, הרבי התכופף אל עבר המיקרופון והמשיך את התודות ומכריז:-
"ובמיוחד לילדים ולילדות, בני אברהם יצחק, ובנות שרה רבקה רחל ולאה", והחל לנגן "כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון", תוך שהוא מוחה את כפיו בחוזקה.

הרבי פנה הסתובב ממקום עומדו על הבימה המפוארת כדי לחזור אל תוך 770, ורגע לפני שהוא מתחיל לצעוד בחזרה אל חדרו הק', ניגש הרב העכט אל הרבי ואמר, שהוא מקווה שהרבי רוה נחת מהמעמד.

הרבי השיב לו: "זייער" [מאוד].

ואז שאל אותו הרבי: "און וואס איז מיט די מרה-שחורה"? [ומה עם ה"מרה-שחורה" שלך?]. הרב העכט היה מוטרד מההוצאות הכספיות הגדולות, זאת בנוסף לדאגה להצלחת המעמד מן ההיבט הארגוני.

הרב העכט השיב: "דער רבי האט מיר ארויסגעשלעפט!" [הרבי "משך" אותי מזה].

ואז השיב לו הרבי, כשחיוך רחב נסוך על פניו הק': "ארויסגעשלעפט?! - אויפגעהויבן!", תוך שהוא מרים את ידו הק' כלפי מעלה, וחזר בשנית: "אויפגעהויבן!" [משך פני?! - הוּמָמָם!], רוממתי!]

כולנו ילדיו

מספר רוברט (בוב) אברהמס, לשעבר התובע הכללי של מדינת ניו יורק: זמן קצר לאחר שהשתדכנו, רעייתי ואני, הגעתי לביקור אצל הרבי מליובאוויטש, לקבל את ברכתו.

זכורני כי הגענו ל-770 בחצות הלילה, אולם נכנסו לחדרו של הרבי בשעה 3 לפנות בוקר. הרבי היה אדיב מאוד, ופגישה זו היתה אות הפתיחה ביחסינו שנמשכו שנים רבות לאחר-מכן.

פעם, באמצע "פארברענגען", הענקתי לרבי בתוקף תפקידי (אז) כנשיא רובע ברונקס הצהרה של כבוד לקראת יום הולדתו. הדגשתי כי ההצהרה מוגשת לרבי בשם כל תושבי ברונקס, יהודים ולא-יהודים כאחד. ואז הרבי שאל אותי: "היכן נמצאת אשתך?" הצבעתי לעבר עזרת הנשים. אמרתי לרבי שרעייתי יושבת שם, מעבר לחלון הזכוכית.

רעייתי בת ארבעים ושמונה הייתה, ולנו רק בת אחת: רחל שמה. רצינו מאוד ילד נוסף. פנינו לרופאה מומחה בתחום, והיא אמרה שהסיכויים שלה ללדת פחותים מ-5 אחוז. במשך התקופה בה דרשנו ברופאים וערכנו מחקרים שונים לא סיפרנו לאיש על רצוננו העז לחבוק ילד, אפילו לא להוריני. רק קיווינו והתפללנו שנזכה לכך.

בכל שנה, ביום "הושענא רבא" (היום האחרון של חג הסוכות), היינו באים אל הרבי כדי לקבל עוגת דבש מסורתית ולהתברך בשנה טובה ומתוקה. באותה שנה הגענו ישירות מלווייה בה השתתפנו. היתה זו הפעם הראשונה בה בתנו רחל לא באה עמנו.

לפתע, ללא כל הודעה מוקדמת, הביט בנו הרבי ובירך אותנו שנזכה תוך שנה ל"תוספת חדשה למשפחה". היינו בהלם. כיצד הוא ידע על משאלתנו הכמוסה? מעולם לא סיפרנו לרבי או למזכיריו על כך. ברכה זו היוותה עבורנו מקור לעידוד רב. במשך השנה הבאה, ציירתי לעצמי פעמים רבות את המעמד בו קיבלנו את ברכתו המיוחדת של הרבי.

חג ההודיה האמריקני היה שש שבועות לאחר-מכן. באותו יום קיבלנו את ההודעה מהרופא שרעייתי **נכנסה ל־הריון**. הרופא אמר שכנראה חלה טעות ונצטרך לשוב על הבדיקה בשנית, אך גם אז התשובה הייתה חיובית. להתרגשותנו לא היו גבולות.

לאחר שנה, בגיל חמישים, ילדה רעייתי את בתנו בנימינה – שם החיבה שלה הוא בקי – שנקראה על שם חמי בנימין, אדם מיוחד וצנוע.

כשבקי היתה בת כמה חדשים, נסענו לביקור השנתי אצל הרבי ב"הושענא רבא". התור השתרך לאורך כמה רחובות; אך החסידים תמיד היו נחמדים אלינו, ובדרך לא דרך מצאנו את עצמנו בראש התור.

רעייתי החזיקה את התינוקת בידיה, והרבי אמר: "אני רואה שהבאתם עמכם את התוספת החדשה למשפחה"... הרבי השתמש במילותיו שלו, שנה קודם לכן. רעייתי השיבה לרבי כי ברצוננו להודות לו על הילדה הנפלאה.

"זה לא אני" השיב הרבי, והחווה באצבעו כלפי מעלה.

~~כי כזה היה הרבי. תמיד הסיט את תשומת הלב ממנו והלאה.~~

הרבי התמקד תמיד בטובת האחר, ורגישותו לזולת לא ידעה גבולות. ~~הוא לא עזב מעולם את בני-יורק, אך ידע היטב מה מתרחש ברחבי העולם. ובזה היה כוחו.~~ כאשר עמדת לפניו, חשת כאילו אתה הוא האדם היחיד בעולם. הוא לא שידר עליונות; להיפך, הוא שאף להוציא את הטוב שבך.

~~לרבי עצמו לא היה ילדים, אך הוא העניק ברכות לילדים לזוגות רבים. למעשה, אנו כולנו ילדיו.~~

מעוצב: ימין